

různých nájemních předmětech a potvrdil rozsudek soudu prvního již z toho právního názoru, že o nicotnosti nájemní smlouvy z důvodů zákona ze dne 11. července 1922, čís. 225 sb. z. a n. nelze mluvit ani, kdyby touto smlouvou bylo skutečně zamýšleno sloučení bytů, ježto záповěď zákona dotýká se právě jen sloučení bytů, nedotýká se však nájemní smlouvy samé. Nejvyšší soud má tento právní názor za správný a v účelu a doslovu zákona odůvodněný. Podle zákona jest zapovězeno sloučení dvou nebo několika bytů v byt jediný [§ 1 (1)] a dovoleno jest rozšíření bytu s přibráním místností z bytu druhého [§ 1 (2)] a užívání dvou nebo více bytů (§ 3 zákona) v téže obci jen s povolením příslušného úřadu (okresní politické správy). V § 18 se stanoví, že přestupky tohoto zákona a úředních nařízení podle něho vydaných trestají se politickým úřadem okresním a že může v trestním nálezu býti zároveň stanovena lhůta, do níž ten, kdo se přestupku dopustil, má stav zákonu vyhovující sjednat, pro kterýžto případ může býti vyslovena i beztrestnost. Zákon neobsahuje předpisu, z něhož by se dalo dovodit, že i smlouvy nájemní tvoří základ k takovému podle zákona nepřípustnému užívání bytu, nebo k dispozici s bytem byly postiženy sankcí neplatnosti (nicotnosti). Z uvedených předpisů jest tedy souditi, že jde jen o předpis policejní, jímž má býti čeleno dispozicím, jimiž se počet bytů až dosud k obývacím účelům určených a věnovaných zmenšuje, a že úmysl a účel zákona sahá jen tak daleko a potud, by stav zákonu se přičící byl odstraněn. Sloučí-li tedy kdo dva byty v jeden nebo rozšíří-li nepřípustným způsobem byt na úkor druhého bytu nebo má-li v téže obci více bytů, může býti podle zákona přidržován k tomu, by se tohoto nepřípustného užívání bytu nebo dispozice s bytem vzdal, od něho upustil a obmezil se jen na byt, na který dle zákona má nárok. (§ 1, 2, 3 a 8 cit. zák.). Žalobci mohli se tedy podle zákona domáhati u příslušného úřadu nápravy proti tomuto podle jejich domněnky neoprávněnému sloučení nebo rozšíření bytu nebo žádati podle § 1. zákona o ochraně nájemců o povolení k výpovědi z bytu, o němž míní, že jeho užívání žalovanému podle zákona nepřislúší a ohledně něhož by se pak žalovaný nemohl také dovolávat ochrany nájemníků. Žalobci jsou však v nepravu, pokoušejíce se tímto sporem domoci se zrušení nájemní smlouvy ohledně obou bytů žalovaným toho času prý najatých z lichého důvodu nicotnosti nájemní smlouvy (§ 879 obč. zák.).

Čís. 8008.

Podmínkou zajišťovací exekuce pro výživné podle § 372 ex. ř. jest, že ku vydobytí splatných dávek musila již jednou býti vedena exekuce. S prvním návrhem na povolení exekuce uhrazovací nelze spojití návrh na povolení exekuce ku zajištění výživného na další dobu jednoho roku.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1928, R I 233/28.)

Soud první stolice povolil exekuci ku zajištění nároku na výživné za dobu od 1. března 1928 do 28. ledna 1929. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 372 ex. ř. může býti pro

nároky na poskytování výživného povolena exekuce ku zajištění, když k vydobytí splatných lhůt výživného proti dlužníku již jednou musila býti vedena exekuce. Toho však v souzeném případě nebylo, neboť teprve současně s návrhem na povolení zajišťovací exekuce pro budoucně splatné výživné bylo žádáno o povolení exekuce ku vydobytí za celou dobu od 15. května 1927 splatných lhůt 900 Kč. Schází tu tedy zákonný předpoklad pro povolení exekuce ku zajištění budoucně splatného výživného, pročez ku stížnosti strany povinné bylo napadené usnesení změnit, jak shora jest uvedeno (srovnej sb. n. s. čís. 3157).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podmínkou zajišťovací exekuce pro výživné podle § 372 ex. ř. je, že k vydobytí splatných dávek musela exekuce již jednou býti vedena. To praví jasně motivy i rozhodnutí nejvyššího soudního dvora ve Vídni ze dne 5. února 1907, č. 1357 (Právník str. 548 z roku 1907), jehož se stěžovatel neprávem dovolává na oporu svého mínění. To praví, že s prvním návrhem na povolení exekuce uhražovací nelze spojití návrh na povolení exekuce ku zajištění výživného na další dobu jednoho roku podle předpisu § 372 ex. ř. — ne na delší dobu, jak praví dovolací rekurs, do kterého byla tato chyba patrně převzata z tiskové chyby v Hartmannově vydání exekučního řádu, § 372, poznámka první.

Čís. 8009.

Zavázal-li se zaměstnavatel zaměstnanci za platností zákona ze dne 15. května 1919, čís. 268 sb. z. a n., že mu bude za nemoci poskytovat plný měsíční plat, jest nárok z tohoto závazku uplatňovati pořadem práva.

K úpravě nemocenského pojištění ohledně osob, zaměstnaných v hornictví může dojít jen v těch výjimečných případech a jen v tom směru, jak to zákon výslovně připouští. Veškerá ujednání, která předem vylučují neb obmezují použití zákona o nemocenském pojištění ku škodě pojištěnce, jsou bez právního účinku; proto jest též právně bezúčinným, vzdal-li se zaměstnanec přijetím odbytného nároku z obmezeného nemocenského pojištění.

Závazek, jímž se zaměstnavatel zavázal platiti zaměstnanci v hornictví služné za jeho nemoci, nebyl zrušen zákonem ze dne 11. června 1922, čís. 242 sb. n. s. aniž zanikl současně se služební smlouvou, nýbrž skončil se uplynutím doby, po níž trval nejen smluvně, nýbrž i ze zákona.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1928, Rv I 1102/27.)

Žalobce byl zaměstnán na dobu žalované společnosti jako úředník. Dne 1. září 1925 byla dána žalobci tříměsíční výpověď, dne 12. října 1925 žalobce onemocněl. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované platu za měsíce prosinec 1925 až březen 1926. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e přiznal žalobci plat za měsíce leden, únor a